

айдан огилянка

2 грудня 2-00-2 №4

Цитата номера:
В цьому світі існують лише дві трагедії.
Перша - коли не досягаєш того, чого хочеш,
друга - коли досягаєш.

В цьому номері:

1. Репортаж з місця подій: Ворсель.
2. Відповідь Діхі.
3. Україномовна пресо, ти де?
4. Нема грошей – нема проблем (!?).
5. Школа виживання..

Місце подій: Ворсель

Цивілізації давно відомо: чим більший попит, тим легше маніпулювати цінами (особливо, якщо ти монопольний власник у цій галузі). Саме Київ став ареною, де цей процес якнайбільш відчутний. Недавно у пошуках житла я вирішив порівняти теперішні ціни на квартири з літніми. Виявляється, ціни зросли на 20-30% (для середньої однокімнатної квартири це 2-3 тисячі дуже умовних гривень). А це надзвичайно болючий удар по кишені тих, хто має амбіції дешево придбати хоч би хибарку у стольному граді.

Отож радійте, могилянці! У вас є Ворсель – це й майже на шару. Звичайно, його можна критикувати і не безпідставно, але подивіться на це з іншого боку. Це курортна зона, куди в минулому не один бос мафії (тоді він звався партійним чиновником) із задоволенням отримав би путівочку. Кожен могилянець знає: здоров'я – перш за все. А саме здоров'я на курортах не бракує.

Для активних могилянців ранкова зарядка – це вічний клопіт. Мовляв, часу не вистачає. П'ятихвилинна прогулянка від гуртожитку до станції позбавить вас таких гнилих відмазок. Електричка – це храм науки. Ну, коли ще краще можна підучити англійську, як не після тонізуючої розминки? Безперечно, можна й доспати хвилину-дві (всі ж знають, що саме їх завжди не вистачає), але хіба ж ви, могилянці, такі ліниві?

А для справжніх гурманів бешкету - справжнє свято. Гуляйте хоч до ранку - Міла Петрівна туди й у сні не потикнеться!

Хіба ж немає переваг?

Але якщо чесно, під час цієї передсесійної суєти нам не вдалось потрапити у славнозвісний Ворсель. Але не впадайте у відчай. Не такий чорт, як його малюють. У всьому є свої переваги!

Розклад на Ворсель:

Святошино-Ворель:

6:04, 6:43, 6:59

7:40

8:50

9:02

10:33

12:48, 12:58

13:22

14:02, 14:36

15:22

16:10, 16:33

17:19, 17:29, 17:54

18:30, 18:45

19:26

20:02, 20:29

21:06

22:29

23:53

Сесія. Це лячне (принаймні, для першокурсника) слово приймається у всі куточки нашого життя. Воно вітає нас зранку, воно надає присмак завареному зеленому чаю/каві, воно чатує на нас, коли помічає найменшу іскру бажання відіспатись. Тож часу вистачає лише на заспокоєння цього слова.

Наступний номер "Майдану" вийде тоді, коли сесія завершиться. Коли недоспані ночі скінчаться, запухші очі розпухнуть і з червоних знову стануть синіми, зеленими, чорними.

Багато класних ідей скисло. Ми не скиснемо. Наступний номер - в другому тижні січня.

Sincerely yours,

Команда "Майдану Могилянки".

ДРУГЕ

НАРОДЖЕННЯ

Відкриваються широкі простори і перед тобою вічність
Ти летиш внікуди
Забуте минуле
Майбутнє невідомо
Час втратив реальність і здається зайвим
Твій час настав і шлях невідомого перед тобою
Павутиння сумнівів під'юджене страхом
намагається обплутати твій сміливий дух і заманити хом'ячку у свою тенета
Твої очі немов хамелеонські вертаються в різні боки, намагаючись знайти підтримку.
Але підтримка вже давно парує собі на висоті 500 м і весело дригає ногами
Тож доди секунди не вільно
винагороджуються вільним падінням
Смерть. Ти вмер. Тебе немає. З розкриттям парашуту настає нове народження.
Мов білий лотос ти розкриваєшся і під променями сонця плавно переходиш зі стану ангела в людську плоть.

Відповідь DIXI, людині котра висловила від гальма, тормозів, шакалів, паразитів на тілі суспільства і тих, кого садять до зоопарку, де їх тримають в клітці і показують за гроші.

Після виходу нашого першого номеру на дошках оголошень з'явилися два добре прикрашені листочки з відповіддю на статтю "Про індивідуальність". Автор(ка) відповіді, що називає себе Дікі, цей номер не читала. АЛЕ здогадується, і тому засуджує його.
Про що ж здогадується Дікі?

Спочатку автор(ка) робить нам "лікбез" з фізики ("З точки зору фізики, спротив - це гальмо") і екстраполює цю глибоку мудрість в суспільне життя. ("Спротив - паразит на тілі суспільства"). Отже, згідно Дікі, ми, ті, хто займається спротивом – гальмо і паразити на тілі Могилянки, з чим себе і поздоровляємо.

Ми розуміємо спротив як знання своїх прав і недопущення їх порушень. Спротив – це реакція на зовнішній тиск від бюрократичної посткомуністичної системи, від криміналу, який кричить з маршутки і вибивається в прем'єр-міністру, від байдухастих товаришів. Ми не хочемо, щоб з нас "ліпили коника", спротив – це спосіб зберегти свою самодостатність. Нас дістав негатив (на кшталт "Кучму геть!"), - ми пропонуємо цінності і їх втілюємо.

Нам закинули, що ми станемо пішаками в чужій грі (Мороза й Тимошенка). Нас задовбали їхня безмежна жадоба до влади та чайниківський підхід до справи. Ми відмежовуємося від будь-яких припартійних організацій, не збираємося проводити спільні акції з ними чи

пропагувати їх у будь-який спосіб. Завдання політичних партій - здобути і утримати владу. Наше завдання – пропагувати цінності серед молоді, робити її активною і небайдужою, а не розводити "політичні ігрища". (За корпоративним договором, політичні ігрища - це виступи від імені всіх студентів НаУКМА в ЗМІ та Інтернеті з заявами морально-політичного характеру). Ми ніколи не будемо говорити від всіх. Ми говоримо від себе і відповідаємо за свої слова.

"Звичайний студент ніколи не переймається цими видами діяльності", - каже Дікі. Хто сказав, що в Могилянці є ординарні студенти?! Кожен тут є особистістю. Ми – весела, творча спільнота тих, кому не всеодно. Ми – саме для таких людей.

Окремий абзац присвячено реміксу Макіавеллі й Достоевського. "Треба мати такі морально-вольові якості, як відповідальність, жорстокість і жорстокість. Йти до кінця, нехтувати несуттєвим і тим, що заважає". Гарант Конституції відповідає саме таким якостям (хіба відповідальний не дуже). Дікі, мусимо сказати тобі, що політику брудною роблять люди. Взагалі-то, політика – це втілення в життя ідеалів Істини, Добра та Краси. І якщо ти будеш пропагувати "жорстокість" та "нехтування тим, що заважає" – де ти опинишся??

І насамкінець, останнє побажання Дікі, з якого аж бризкає доброзичливістю,

теплом та радістю: "Треба не займатись демагогією, а працювати. Інакше ви станете шакалами, типовими зразками російської чи радянської інтелігенції – самі по собі вони ніщо, але зграєю можуть загризти. Зоокари відстрілюють, або садять до зоопарку, де їх тримають в клітці". Дякуємо.

Пробачте, Людино, але якби ми написали у двоїчному коді, чи ви б зрозуміли?

Виходить дуже дивна річ. Людина, яка незнайома з першим курсом, робить узагальнення про рівень освіченості усіх студентів першого курсу, посилюючись на статтю, яку вона навіть не читала. (До речі, латина в загальноосвітніх школах не є загальнообов'язковою, вивчається, так само і в першому триместрі першого курсу НаУКМА)

Людино, що висловила, (ДІКІ). Ви сказали, ви висловились. Мабуть, ви стимулюєте розмову, намагаючись популізувати свою власну особу. Ви витратили стільки клею на стенди, хоча могли надіслати нам листа особисто, а клей можна би було потратити на розклейку наших анонсів. Між іншим, від спонсорської допомоги ми ніяк не відмовимось. Цей папірчик – для могилянців, пишшіть, що бажаєте. Тут немає цензури. Є рецензія.

До речі, ви не думали про те, що ви вже стали нашим спонсором, зокрема дякуємо за такий класний PR (та ще й безкоштовний)

Нема грошей – нема проблем.

Світ ловив мене, але не спіймав.” Пригадуйте, чий слова?

Здається, світ побудований виключно на грошах. Ти-мені, я-тобі. Речі коштують, а, отже, без грошей зробити що-небудь неможливо, – скаже хтось з народу. Отже, треба шукати ці різнокольорові папірці десь на стороні – просити в хороших дядів, писати безкінечні проєкти, говорити з політиками (в них на таке, та ще й для таких файних людей, як ми, завжди знайдеться копійка-друга).

Попробуємо заперечити ці тези на прикладі нашої газети. Починалося все з тиражу 25 примірників собівартістю приблизно 40 копійок кожен. Ми вирішили продавати їх по 10 копійок. Для видання цього номеру чотирьом людям прийшлося скинутися по космічній сумі – по 2 грн.50 коп, що приблизно співмірно з вартістю скромного обіду в нашій їдальні. Проте багато наших друзів прочитали цей номер, їм сподобалося, і вони давали нам трошки більше жовтеньких і сіреньких, великих і маленьких металевих кружечків, аніж ми просили. А на наступний номер ми (на ловця і звір біжить!) знайшли різнограф, який звів наші витрати до 20 копійок за копію, і наступний номер тиражем 50 примірників окупилися нам повністю. Отже, на #3 і #4 нам вже скидатися не потрібно – він виходить самоокупним, навіть тих додаткових 5 копійок, які багато хто з вас дає, вистачає на роздрук анонсів. Принципово важливим тут є те, що ніхто – ні автори статей, ні всі інші людоньки, що редагують/макетують/бігають тиражувати/розповсюджують газету, принципово не отримують за це грошей. Тому фактично будь-яка справа невеликого масштабу може бути зроблена тільки завдячуючи самофінансуванню такої спільноти, що і робить її цілком незалежною від зовнішнього світу. І не потрібні тут ніякі додаткові зовнішні гроші, ніякі гранти і ніякі спонсори.

Пригадаймо, як воно виглядає, коли збираємося в похід. Що треба взяти? Спочатку -теплого одягу, і побільше! Взуття, спальник, килимок. Потім – харчі, намет, сокира,

казанки, накидку від дощу. Плеєр, щоб слухати улюблену музику. Сірники, свічку, ліхтарик, аптечку, гігієнічний набір.

Але можна ще з собою взяти подушку, щоб добре спалося в наметі, улюблену м'яку іграшку, паяльник, щоб ремонтувати плеєр, коли поламається, термос, щоб чай зранку довго не вистигав, книжки, щоб в поїзді не було скучно їхати, 20 пачок чіпсів на випадок голодухи, магнітофон (на випадок як той же плеєр здохне), #@%\$#%...

Нам здається, що пошук грошей ззовні (розшук спонсорів, робота з грантами, реєстрація для цього організації, мордування з податковими тощо) – це такий-от зайвий багаж, який тяжко тягнути, а користі з нього як з паяльника посеред Карпат, коли розпаявся контакт в плеєрі, а магнітофон набрався ранішньої роси і перекусив улюбленою касетою.

Не будемо особливо глибоко зупинятися на інших аспектах проблеми. Робота з грантами вимагає чіткої звітності і фінансово відповідальних осіб, що неможливо без ієрархії. „Безплатний сир тільки в мишоловці” – за всі „безкорисливі” допомоги прийдеться потім віддавати чимось іншим. Гроші, які попадають до людини, легко можуть її спокусити на різні махінації (типу наварювання на різниці курсів валют, короткострокове позичання під процент тощо). Вони також є важливими при визначенні місця в ієрархії: хто їх має, той має владу. Вони розбешують людину, і з часом коли немає \$\$\$, то бажання щось робити відпадає майже автоматично. (в принципі, можна продовжувати далі).

Свобода – це вміння обходитися необхідним і не створювати собі зайвих потреб. „Нема грошей – нема проблем!” – одне з засадових гасел нашої спільноти. Не даймо зловити себе світові! Залишаймось вільними!

Люди зникають і далі.

27 листопада зник голова виконкому Одеської обласної організації партії “Реформи і порядок” Андрій Татарчук. Після того, як о 19.00 він вийшов з офісу одеського відділення блоку “Наша Україна”, його місцеперебування залишається невідомим. Пошуки, здійснені родичами і колегами по роботі, результатів не дали.

Чисто новий уряд.

Наш рідний президент в суботу, 30 листопада, затвердив новий склад уряду. Прем’єром в законі в натурі став Віктор Янукович. 6 міністрів поміняли (серед них зняли довгожителів Дурдинця, що тосувався в Кабміні ще в часи останньої імперії). На економічне міністерство призначили “копівця” Хорошковського, на мін. фінансів – податківця Азарова, друга молодості нашого гаранта. Залишився міністром освіти також і пан Кремінь, великий “пошановувач” Могиланьки, міністром внутр. справ – Смірнов, колишній київський градоначальник міліції, керівник славнозвісної операції побиття студентів 9 березня 2001 року, хазяїн української залізниці Кірта та ще 5 міністрів. В деталях про кожного – на <http://pravda.com.ua/archive/2002/november/30/1.shtml>

Багато незалежної преси.

Керівник управління інформаційної політики Адміністрації президента Васильєв склав список ЗМІ, які критикують Кучму в Україні, і надіслав його представнику Парламентської Асамблеї Ради Європи Ханне Северінсен. Згідно з ним, в Україні існує 150 таких “засобів” (10% від всієї кількості). Це, в основному, газети з тиражем від 1000 до 5000 примірників, місцеві телестанції, кілька FM-ок. Цікаво, що минулого місяця в такому самому звіті їх було тільки 70, то ж 80 прийшлося притягнути “за вуха”. Так, круто опозиційними газетами є “Голопристанський вісник” на Миколаївщині тиражем 1850 примірників і видання типу “Комуніста Присамар’я” (Дніпропетровщина, тираж 500 прим.) чи “Радянська Волинь” (500 примірників). Ще трохи, і Майдан-Могиланька теж на рівних правах ввійде до такого списку

Справи журналістські

Кримські журналісти в п’ятницю провели попереджувальний страйк проти цензури, яку запроваджують на телеканалі “Крим”. На їх підтримку висловився також страйковий комітет журналістів. Він же ж запропонував Генпрокуратурі порушити кримінальну справу проти цензурщиків. А в суботу київські журналісти утворили свою профспілку. Очолив її відомий журналіст, колишній ведучий новин на Новому каналі Андрій Шевченко. Сайт профспілки – www.profspilka.org.ua. В січні, сподіваємось, Андрій Шевченко завітає до нас в Могиланьку в гості. Слідкуйте за нашими анонсами!

Смачний український бюджет.

Вночі перед ухваленням бюджету єдиний його екземпляр на компютері в Верховній раді з’їв вірус. Це повідомив в ефірі програми “Саме той” 29 листопада 2002 року спікер парламенту В.Литвин, Переголосування бюджету – 12 грудня. В випадку, якщо Верховна Рада не прийме нового бюджету, Україна буде жити за минулорічним.

Школа виживання. Розділ 1

Не знаю, як кому, а мені вже набридло відповідати на банальні питання типу “Як навчання? Подобається? Як воно в Могиланці?” Парадокс в тому, що усі ці небайдужі очікують у відповідь лише схвальні відгуки, тому не варто розповідати про усі ваші враження, всеодно не оцінять. Інша справа – улюблена газета, адже тут можна і подискутувати, і пожалітися. Отож, починаю:

Вперше з цим феноменом стикнулася вже на пешому тижні мого навчання. Памятаю, нам довго втокмачували на лекції із загальною назвою “ОНРС”, як важливо боротися за кожен бал, відповідати на кожному семінарі, бо це ж наш майбутній рейтинг! Тоді це все було на рівні “не переходьте вулицю на червоне світло”, або ж просто: в одне вухо зайшло, з іншого вийшло. І ось – перше практичне заняття. Голос тремтить, очі бігають, забуваєш дихати, а рука несміливо тягнеться вгору, зняковіла посмішка, і ... ти відповідаєш! Аж раптом першу ж твою вимушену зупинку – паузу підступно використовує інший спудей.

У пошуках “України Молодої”

Як і більшість студентів-“фрешів”, я маю одну проблем – брак інформації. Перший курс, житлові проблеми, адаптація до “гонитви за балами”. Як і багато студентів, я не маю такого дива цивілізації, як телевизор. Тому доводиться дуже активно читати газети, журнали і тому подібне.

В теорії, у столиці української держави я мав би без проблем знаходити українські газети, але ж це теорія. Але не про російськомовність переважної більшості українських газет йдеться. Бо ж я знав, що є в Україні класна україномовна газета, і тираж у неї великий, і купують її у моєї Смілії охоче, але ж... Обійшовши всі можливі місця продажу преси на своїй Дарниці, я зрозумів – в Києві про таку газету наче й не чули, а коли я запитав про УМ на розкладках, на мене дивились як на негра (ні, мабуть на негрів так уже не дивляться). Ну, думаю, біля Могили є класний “Дім преси”, ось там є всі журнали, навіть україномовні. Уявляєте моє здивування, у “Домі преси” я не знайшов газети, тираж якої складається 100 тис. примірників. Спочатку я подумав, що у мене проблеми з зором, але на моє запитання працівник “Дому” відповів: “Ми такої газети не замовляємо, вона не розкуповується. Я майже впевнився, що Сміла не Київ, і такі газети тут не читають. Після цього в повній безнадії я підійшов до газетного кіоску на “Контрактівій”. На питання про УМ я дістав просто приголомшливу відповідь: “Уже розібрали”. Я був у шоці. Я перепитав, але ж відповідь та сама

На той момент – 13.00, 18 жовтня 2002 року, я стою на “Контрактівій Площі”, закони економіки ніхто не відміняв. Ви запитаете: “До чого тут закони економіки?” Відповідаю – виходить, що ці закони в

одному місці діють, а за 100 метрів уже не діють, тобто в одному кіоску газету розкуповують, а в іншому – немає попиту. Парадокс. Один із парадоксів (до речі, як сказав один політолог – 2, найбільший парадокс України – Президент, але це так, ліричний відступ).

Тож я ще досі не можу зрозуміти чому так. Чи то тут справа якраз в тому, що моя улюблена газета не “хвалить” нашого “парадокса – Президента”, чи то деяким людям не подобаються популярні цікаві україномовні газети. Але добре вже те, що в нашому безцензурному суспільстві ще такі газети як “Україна молода” існують.

P.S. Перерд першою парою я все ж таки можу купити УМ на “Контрактівій”.

Kontraktyume!

Youth_ua@yahoo.com

Kryvdyk2000@yahoo.com

Mary_president2004@yahoo.com

Yarikcom@yahoo.com

Marichkaua@yahoo.com

Наша творчість

Присвячується калюжам

Моє віддзеркалля я бачу в тобі,
І хвилики розмивають штучні маски мого лица
Природньо і спокійно відчувати запах твій
Човгати ногами по твоїм шатам,
Вода, якою ти наповнена є джерелом істини,
Адже вступивши в неї, ти збагнеш, що
Ніякі штучні знання не спасуть тебе від вирішення
нагальних питань.
Тож вдягай гумові чоботи
І іди гуляти по калюжам
Насолоджуйся прохолодою
І нехай потоки каламуті забігають тобі в шкарпетки

Привітайся з ними і побачиш, яке тепло Батьківщини
вдчуєш ти.
Ти згадаєш, що існують місця, де є рівний асфальт,
Де ідеально правильно все і досконало
І таким прекрасним простим речам як калюжі на
вулиці або пісню серед парку
Не є місце.
І ти зрадієш, що там де ти є – калюжі спвають пісню
свободи духа та серця.
Ти і я
Ми разом хлюпаємо по поверхні скляних замків та
образів з майбутнього
Великі халамидники ми знову збагнули сьогодні
Ця мить є прекрасна тож нехай кольорові відлуння
причарують тебе до простоти